

MAX, MAX, RELAX

MAX, MAX, RELAX

Peter mmm Verreth

Roman

2022

Beefcake Publishing

you can't control life
it doesn't wind up perfectly
only art you can control
art and masturbation
two areas in which i am
an absolute expert

(Sandy Bates)

Bendrechtse woorden:

allumeur = aansteker
amâal = allemaal
baanchies = sportkledij
bareel = slagboom
bekan = bijna
brokken = stukken
brrup = een boertje laten
bwa = uh, zoals in 'Bwa, ik weeg het niet.'
drei = drie
flieter = penis
gollie, ollie = jullie
helegors = helemaal
in frenne = kapot
kauw = vagina
knokhout = buiten westen
lawijt = lawaai
litsjes = gespjes
muug = moe
nieverans = nergens
nou = nu
penneverkske = pissebed
plek = plaats
poteren = vals spelen
puree = stront, shit, verdomme, verdorie
schaai = schuld, schade
skrrt = aandacht vragen, hela
smikkel, bakkes = gezicht
swijle = soms
turelut = zot
twelf = twaalf
vlouw = fiets
waai = weide, grote tuin
ik weeg het = ik weet het
weer = hoor

En dan gaat ze neer op mij. Ik kijk recht in haar ogen. Met opperste concentratie. Niet wetend wat er gaat gebeuren. Ze zegt ‘aah’, zoals bij de dokter wanneer die een dik stokje van een ijsje tot diep achter in je keel op je tong duwt. Ze zegt het net op het moment wanneer ze helemaal met haar muisje over mijn stijve flieter is gegaan en met haar lichaam tegen dat van mij komt kleven. Zacht en traag beweegt zij als smeug vanille-ijs maar dan wel zo heet als het fornuis. Ze palmt mij in met haar zoete parfum dat blijkbaar recht uit haar mond komt. Ze kijkt naar mij. Zij is de schoonste jachtluipaard van de savanne en ik ben haar prooi. Ik kan niet weg en ze heeft kwijl in haar muil. Ik wil glimlachen maar het lijkt me allemaal veel te serieus. Want wat wij nu samen uitspoken, is zo gevaarlijk en spannend tegelijk en ik pak haar vast en ik zoek haar hand. Zoals wij vroeger samen in het Reigersbos wandelden. Ik aan haar leidende hand. En onze vingertoppen vinden elkaar blindelings en onze vingers plooiën zich om in een zachte greep. Wij samen.

Ze versnelt. Ze ademt diep. Ze blaast. Ze houdt haar ogen krampachtig gesloten. Ze gooit al haar gouden haar, dat over haar ogen dwarrelt, met een ruk van haar hoofd naar achteren en het kletst in ritme tegen de bovenkant van mijn beddenbak. En van dan af ben ik er eigenlijk, feitelijk niet meer voor haar. Zij is ergens anders. Ik voel dat. Ze versnelt nog meer. Haar

lichaam gaat blinken. Ze gaat puffen, harder blazen, keelgeluiden maken en piepen als een muisje in de klauwen van een straatkat. Ik geniet van alle capriolen van haar schoon lichaam. Haar goddelijk jong lijf. Mijn honingprinses. Mijn zus. Mijn enige, liefste zusje. En zij begint woorden te fluisteren. Eerst versta ik die niet. Haar lippen trillen. Een soort dierlijk gesteun.

Stom vraag ik: ‘Wat, wat zegt ge?’

Ze negeert me. Ze gaat onverstoord verder. Sneller. Dieper. Ineens lost de handgreep en valt zij een beetje voorover. Ik leg mijn handen op haar rug. En ik streef over haar haar. Daar mocht ik vroeger nooit aankomen. Aan haar haar. Dan versta ik ineens wel wat ze zegt. Haar mond is vlakbij en ze bijt zacht in mijn oor.

Ze zegt: ‘Max, Max, oh broerke, oh broerke, het is zo lekker.’

En dan kom ik klaar. In haar. Verdomme. Mijn flieter geeft heel even opperste zaligheid. Maar voelt dan meteen een beetje branderig. En ik houd haar zo hard vast en zij grijpt ineens mijn flieter en wrijft er razendsnel mee over haar clitoris. En ik heb dat niet echt graag want het zalige gevoel is bij mij nu helemaal weg. Ik wil terug op adem kunnen komen met haar van mij af. Maar dan begint zij te schokken als een bezetene en te gillen en te schreeuwen. Ze brengt haar hand voor haar mond want ze wil natuurlijk ook niet dat ons vader of Zakmot ons zou horen. En dan kust ze mij op mijn ogen en op het puntje van mijn neus. Ze lacht.

‘Broerke, broerke, ge waart zo lief voor mij.’

Ik voel vocht tussen mijn billen lopen. Het kriebelt. Ik moet krabben. Ik maak me zorgen over vlekken in mijn beddenbak. En ik maak me ook wel andere zorgen. Kan dat nu wel? Is dat niet totaal abnormaal en stom dat broer en zus met elkaar naar bed gaan? Ik duw haar zacht van mij af. Ze doet haar slaapjurk weer aan, verlaat mijn beddenbak en loopt terug naar die van haar.

De volgende morgen, heel vroeg, zit ik alleen aan de ontbijt-tafel in de keuken en schrijf ik een liedje op de zijkant van vaders krant.

Honingprinseske kom hier
Ik sta zo geil als een jonge stier
kletst met uw lijf tegen mijn lijf
maakt mijne flieter
maakt mijne flieter
maakt mijne flieter zo

Waarom zo veel kuren
staat daar niet te gluren
zwijgen wel die muren
't kan niet blijven duren

Wat denken de bureu
Waar gaat dat naar sturen
't zijn toch zotttekuren
't kan niet blijven duren

Gaan die brieven sturen
in het potteke roeren
't ga amâal verzuren
't kan niet blijven duren

Jef, Eduards broer, is veertig jaar geworden. Ik wist niet dat die al zo oud was. Er staan verjaardagskaartjes op de schouw. Daarop zie ik het getal veertig, blote vrouwen, pinten bier, voetbal en moto's. Dat is nu helemaal Jef. En hij werkt in shift bij BASF en woont in Binnenpad nummer zeven.

'Wilt ge iets drinken?' vraagt Jef aan mij.

'Hebt ge cola?'

'Nee, ik heb alleen bronwater en bier.'

'Laat maar, 'k heb genen dorst.'

'Ikke wel, weer.'

Hij neemt een flesje bier uit de koelkast en opent het flesje door het in het slotgaatje van de keukendeur te trekken. Het kroontje valt kletterend en ronddraaiend op de tegelvloer en hij raapt het niet op. Tussen de verjaardagskaarten zie ik een envelop op de schouw. Op het deftig wit papier staat in zwarte letters naam en adres van dokter A. H. Button.

'Wat is dat?' Ik wijs naar de envelop.

'Zijn uw zaken niet.' Hij laat zich in de zetel ploffen en drinkt een flinke teug van zijn flesje. 'k Sta achter met de huur. Ik huur samen met Eduard dees kruipkot van den dokter.'

'Moet Eduard mee de huur betalen?'

'Als hij kan. Maar nou gaan wij efkes niks betalen. Die Zündapp was een beetje te duur, denk ik. Maar dat bakske

gaat verdomme rap, weer. Dien brommer is 't beste wat ik ooit gekocht heb.'

'Mag ik eens een keer meerijden?'

'Misschien.'

'En die huur die ge achter...'

'Dien dokter van de Dorpsstraat zal daar wel niet voor moeten gaan sukkelen, zeker? Hij mag nog veel beleefde briefkes sturen. Ik zal hem wel betalen wanneer er centjes zijn.'

'Moet onze pa helpen?'

'Neeje.'

'Allee, dus gollie zijt huurders. Ik dacht dat het kot van de familie was. Waar is Eduard?'

'k Weet niet. Buiten, zeker?'

Ik ga naar buiten. Eduard staat tegen de zwarte schuur en hij kijkt door de kogelgaten in de schuurwand. Vroeger zijn de Duitsers daar nog geweest. Flup, onze andere buurman van Binnenpad nummer één, heeft ons dat verteld. Hij zei dan dat er tijdens de Tweede Wereldoorlog veel Duitse soldaten in de boerderijen van het Binnenpad en de Dorpsbeekstraat zaten. Wat ze daar uitspookten, weet niemand maar wij denken dat ze daar de gruwelijkste zaken uitvoerden. Duitse soldaten en sadistische Gestapo hebben er zeker onschuldige Bendrechtse boertjes en boerinnetjes gefolterd. De kogelgaten in de schuur zijn echt en in de rommel op de grond hebben we ook hulzen en een Duitse helm gevonden. Maar de hakenkruizen en de kruizen van de Luftwaffe en SS-tekens hebben Eduard en ik er met wit krijt zelf op getekend.

Eduard gluurt door de kogelgaten. Hij blijft kijken en kijken, met zijn hand in zijn broek. Ik kom naast hem staan.

‘Skrrrt,’ zeg ik maar hij merkt het niet.

‘Godverdoeme,’ zegt hij, ‘godverdoeme, godverdoeme.’

Ik kijk ook door een kogelgat. Ik zie wat hij ziet. De schuurdeur staat wijdopen en geeft uit op onze weide.

Daar zit ze op een stoeltje. Lindas, mijn honingprinses. Zij borstelt haar gouden haar in de zon. Witte rok, witte bloes, benen open. En dan knipt ze de nagels van haar tenen. Ze heeft haar voet op het stoeltje getrokken en met haar knie omhoog kunnen we haar wit onderbroekje zien. Weet ze dat Eduard naar haar kijkt? Ik kijk naar hem. Zijn hand in zijn broek gaat tekeer als een wilde haan, razend door de kippenren en dan ineens niks meer.

‘Godverdoeme,’ zegt hij nog een laatste keer. Er hangt snot aan zijn neus. Hij snuffelt het naar binnen en dan pas kijkt hij naar mij. Zonder iets tegen hem te zeggen, wandel ik verder het pad af tot aan de straat.

Daar wordt er getoeterd. Ik kijk op en zie onze buurman, Flup, voor zijn garage staan met een nieuwe auto. Ik kom wat dichterbij.

‘Hebt ge een nieuwe auto gekocht, Flup?’

‘Nog niet. Ik probeer hem alleen al eens uit.’

‘Testritje dus.’

‘Wilt ge eens meerijden, Max?’

‘Tuurlijk dat.’ Ik stap in. We rijden vliegensvlug het Binnenpad uit en aan de Dorpsbeekstraat naar rechts, op de kas-seien geeft Flup nog eens flink gas.

‘Wat vindt ge ervan?’

‘Speciale auto.’

‘Dat is een pick-up. Het is een Ford Explorer. Ik doe hem subiet terug naar de garage, weer. Ik kan dat beestje toch niet betalen. Hoe graag ik het ook zou willen. Echt mijn droom wel, weet ge, Max.’ Terwijl hij rijdt, kijkt hij de hele tijd naar mij in plaats van naar de baan. Ik zie dat de auto naar links afwijkt.

‘Pas op, Flup, ge rijdt aan de verkeerde kant. Ge zijt aan het spookrijden.’

We rijden verder nog eens goed hard door de Sint-Jan Baptiststraat, voorbij de kerk en door de Dorpsstraat.

En weer rijdt hij aan de verkeerde kant van de baan en botst hij bijna op dokter Button die net met zijn zwarte antieke Mercedes wil vertrekken.

‘Ca ne va pas? Mais fait attention, Jacobs!’ roept een rood aangelopen dokter Button met zijn vuist dreigend in de lucht. Ik kijk naar Flup. Hij amuseert zich kostelijk. Zijn hagedissenhals waggelt van links naar rechts en hij heeft een lach die zijn mond van zijn ene oor naar zijn andere oor uitrekt.

Dan neemt Flup met piepende banden een scherpe draai naar links bij kruidenier Somers. De rechterwielen komen heel even van de grond maar hij doet alsof het hem niet kan schelen. Hij vindt het spannend en koerst met de vaart van een duivel terug naar het Binnenpad. Bij de smalle ingang van onze straat mist hij bijna zijn bocht en vlamt hij op een halve meter na net niet in de pistolets en de koffiekoeken van bakkerij Verhulst.

‘Godverdoeme, da was bekan prijs.’ Hij veegt met de achterkant van zijn hand het zweet van zijn voorhoofd.

Dan zet Flup mij af aan de deur van ons huis.

‘Allee, ik zou hem wel kunnen kopen, weer, maar dan krijg ik het zeker en vast aan de stok met die van ons. Dan klopt ons Marias op mijne kop met de zwaarste hamer die ze in de schuur kan vinden, denk ik. Zij wil dat we ons geld sparen voor een schoon reis. Een cruise of zoiets, weet ge wel? Dagen op een boot op de zee. En maar vis eten. Dat is niks voor mij, jong. Allee, stapt maar uit. Ik zijn er mee weg want ik moet dees vinnig bakske nou weer terug naar de garage gaan brengen.’